

Aku-Petteri Korhonen

Vuoristovaellus Itävallassa

Berliner Höhenweg ja Stubaier Höhenweg

Vuoristovaellus Itävallassa

Matkakertomus majalta majalle vaelluksilta Zillerin ja Stubain laaksoissa

Aku-Petteri Korhonen
2017

Johdanto

On ollut tapana käydä kerran vuodessa pidemmällä vuoristovaelluksella. Niitä on tullut tehtyä Sveitsin, Ranskan ja Italian Alpeilla sekä Puolassa ja Slovakiassa Tatralla ja Ranskan Pyreneillä. Vuosina 2010 ja 2011 kävin pidemmillä autolomilla Itävallassa ja tuolloin tein myös joitakin päivänparin vaelluksia. Siitä saakka on ollut mielessä, että Itävallassa olisi mielenkiintoista tehdä pidempi vaellus, sillä onhan Itävalta niin perinteinen vuoristomaa kuin vain voi olla. Vuonna 2017 päätin sitten toteuttaa tämän suunnitelman.

Kohteeksi valikoitui kaksi reittiä, ensimmäinen on Zillerin laaksossa, nimeltään Berliner Höhenweg. Sama reitti tunnetaan myös nimillä Zillertal Rucksack Route ja Zillertaler Runde Tour. Toinen reitti on Stubain laaksossa, nimeltään Stubai Rucksack Route. Silläkin on useampia nimityksiä, kuten Stubai Höhenweg ja Stubai Rundweg. Molemmat ovat reilun viikon pituisia kierroksia, joissa majoitutaan vuoristomajoissa 2000-2500 korkeudessa. Reitti kulkee noin 2000-3000 metrin välillä, korkein kohta on 3088 metrissä. Aikaa näihin varasin kolme viikkoa.

Tässä siis tuosta reissusta tekemäni, sarjassaan viides vuoristovaelluksia kuvaava kirjani, bitte schön. Siinä kuvataan, minkälaista vuoristossa majalta majalle vaellus on ja erityisesti, sitä, mitä kaikkea matkalla tulee eteen. Tämän tyyppisiin, itse suunniteltuihin ja toteutettuihin reissuihin mahtuu kaikenlaista pätkäilyä ja erilaisia tilanteita. Toivon, että näistä tarinoista voi olla paitsi viihdykettä, myös hyötyä vuoristovaelluksia tekeville ja niitä suunnitteleville.

Aivan kuten aikaisemmissa kirjoissani, tässäkin en keskity yksityiskohtaiseen reitin kuvaamiseen. Tätä varten on jo tehty opaskirjat, jotka tällaiselle reissulle pitää joka tapauksessa

hankkia. Toki kerron, paljonko aikaa kullakin osuudella kului ja onko siinä jotain erityisiä kohtia, jotka tulisi huomioida. Annan myös vinkkejä käytännön asioista, joita ei ehkä tule miettineeksi. Lisäksi selvitän, paljonko rahaa kuluu, koska tästä voi olla hyötyä omatoimireissun suunnittelussa.

Reitti ja muut faktat ovat tärkeitä, mutta tärkeämpää ovat kokemukset. Niitähän matkoille lähdetään hakemaan.

Kuvaan siis enemmän sitä, millaista tämän tyyppisellä reissulla oleminen on. Parissa edellisessä kirjassani olen kuvannut matkan tekoa lapsen kanssa, tällä reissulla olen yksin liikkeellä. Tällaisella solo-vaelluksella tapaa paljon ihmisiä, koska majoilla ollaan vähän kuin kommuunissa. Yksi elementti kertomuksessa onkin näistä tapaamisista heräävät keskustelut ja ajatukset. Mukavaa nojatuolimatkaa Itävallan Alpeille!

Aku

Pihlajamäessä 28.10.2017

Ensimmäinen matkapäivä, lauantai 19.8.2017

Helsinki - Mayrhofen

Todella aikainen nousu ja uninen aamupala. Vaimo heitti kentälle ja toivotti turvallista matkaa. Kehotti pitämään villasukat jalassa. Että sellainen neuvo kolmen viikon vuoristovaellukselle. No, vitsailua tietysti. Ei ole ihan ensimmäinen kerta, kun lähen. Voisin tehdä reppuun ommelmerkin ”Vuoristovaelluksia jo vuodesta 2004 lähtien”. Englanniksi kuulostaisi varmaan paremmalta. Mountain trekking since 2004.

Lentokentällä loppuikin sitten kiire, kun check-in jonossa kului kolme varttia. Lufthansalla oli niukanlaisesti henkilökuntaa asiakkaiden laukkuja vastaanottamassa. Oli toki kolme tiskiä, mutta niistä kaksi hoiti vain bisnesluokkaa ja yksi kaikki muut. Sattui vielä toisen saman yhtiön lento samoihin aikoihin, joten jonotettiin ihan huolella. Ostettuani pari pokkaria matkalukemiseksi ja vesipullon saatoinkin kävellä suoraan koneeseen. Tuli aamun ensimmäiset kaksi ja puoli tuntia aika tarkkaan käytetyksi. Koneessa nukuin kuin tukki, univelkaa varmaankin. Myös töissä oli ollut vähän hässäkkää ennen lähtöä. Taisin olla loman tarpeessa.

Heräsin, kun kone laskeutui parin ilmakehän kautta Frankfurtin kentälle. Jatkolennon portti oli jo auki, kun tämä kone vasta kosketti maata. Ihan kohtuullisen pitkä on tuo Frankfurtin kentän terminaalit, kun sen kulkee portilta 46 portille numero 2. Onneksi oli sentään samassa terminaalissa eikä tarvinnut käyttää junaa. Keväällä tuli sitäkin kokeiltua, kun oltiin täällä poikaporukalla eli faijan kanssa Bundesliigaa ja Saksaa vähän muutenkin katsomassa.

Portilla lentoemo jo huutoikin suuntaani ja ohjasi pikaisesti bussiin. Se kulki täsmälleen samaan suuntaan, josta oli juuri puolijuoksua tullut. Bussi ajoi ja ajoi, kunnes viimein saapui kentän äärimmäiseen laitaan parkkeeratulle potkurikoneelle. Tämä sitten oli jatkoysteys Innsbruckiin. Kävi mielessä, että noinkohan reppuni vaihtaa konetta yhtä ripeästi kuin minä. Kone lähti saman tien, kun istuin penkkiin. Lento kesti Suomen Kuvalehden lukemisen verran. Tänäkin vuonna reissuun lähtiessä uutisena olivat terrori-iskut Euroopassa, mutta nyt Suomessa. Käsittämätöntä touhua.

Innsbruckissa valkeni sitten totuus repun kohtalosta. Ei tietenkään sitä näkynyt liukuhihnalla. Ei ollut muuten ensimmäinen kerta, kun juurikin Frankfurtin välilaskulla jää reppu matkalle. Vuonna 2012 oltiin menossa Tour du Mont Blancille ja sama juttu. Muutaman vuoden olen suosinut suoria lentoja, mutta jostain syystä tänä vuonna en miettinyt tätä loppuun saakka. Taisi olla katteetonta optimismia ilmassa tyyliin, kyllä se hyvin menee. No eipä mennyt. Tulee mieleen pessimistin ja optimistin ero. Kun pessimisti sanoo, ettei huonommin voi enää mennä, optimisti toteaa: kyllä voi!

Ensimmäinen tämän kirjan neuvo vuoristoreissuja suunnitteleville onkin siis: käytä suoria lentoja, jos mahdollista. Esimerkiksi Innsbruckiin pääsee ihan hyvin lentämällä Müncheniin ja sieltä junalla eteenpäin esimerkiksi Zillertaliin, johon nyt olin menossa. Junalla sinne pitää mennä Innsbruckistakin.

Nuori nainen lentokentän saapuvien - ja saapumattomien - matkatavaroiden info-tiskillä kertoi, että seuraava kone Frankfurtista saapuu reilun kolmen tunnin päästä ja reppu tulee todennäköisesti sen kyydissä. Annoin kaikkien muiden hoitaa asiansa ensin ja mietin, mitä tehdä. Olin suunnitellut tämän päivän niin pitkälle, että illalla piti jo yöpyä yhdellä

majalla yli 2000 metrin korkeudessa. Sinne ei reppuja toimitella.

Eipä tuo tilanne itsekseen sadatteleamalla ja jossittelemalla muuksi muuttunut. Täytin lapun kadonneista matkatavaroista enkä ollut ainoa. Ilmeni sellainen käytännön ongelma, ettei minulla ollut antaa mitään osoitetta, johon kadonneen repun voisi toimittaa. Tarkoitus oli ollut jatkaa tästä junalla Mayrhofeniin. Vähän aikaa harkitsin, että odottelen Innsbruckissa, kunnes laukku saapuu. Se ei kuitenkaan edistä matkantekoa mitenkään, joten päätin lähteä kohti Mayrhofenia ja odottaa laukkua siellä. Aikaa kuluisi matkustaessa joka tapauksessa, turha jäädä odottamaan.

Koska vaellusreitini alkaisi hissiasemalta Mayrhofenista, etsin tuon aseman nimen mukaanni olleesta reittioppaasta ja pyysin toimittamaan repun sinne. Ehkä ehtisin vielä reitille, jos saan repun sinne ajoissa. Nainen tiskillä sanoi, ettei hän tiedä, missä kyseinen hissiasema Mayrhofenissa on, kun hän ei ole käynyt siellä. Ehdotin, että hän voisi katsoa googlesta osoitteen. Vähän ihmetellen hän niin sitten tekikin ja löysi osoitteen. Hän ei ollut varma, voiko laukun kuitenkaan tuoda sinne, koska kuljetuksen hoitaa eri firma. Taas ehdotin, että ehkä hän voisi selvittää asiaa. Hän ei keksinyt miten. Ehdotin soittamista firmaan. Taas hämmennys ja oivallus, että voihan sinne tosiaan soittaa. Totta kai heille sopii, kun on osoite, kunhan olen paikalla. Sovittiin sitten, että soittavat, kun tietävät, milloin tulevat Mayrhofeniin ja minä soitan, jos haluan laukun jonnekin muualle. Kaipa se siitä.

Lentokentän edessä etsin bussipysäkin. Bussi tuli aika pian ja lähti 15 minuutin odottelun jälkeen kohti Innsbruckin rautatieasemaa. Lähes tyhjässä bussissa istui käytävän toisella puolella nuori, ehkä yläasteikäinen tyttö, joka puhui taukoamatta puhelimeensa sellaiseen aika vilkkaaseen tyyliin.

Tarina oli ihan arkipäivästä, mutta tuli suurella tunteella. Hyvähän se on, että juttua ja kavereita riittää. Suomalainen jurottaa itsekseen, kuten minä tuossa bussissa, ja käy sisäistä keskustelua maailmankaikkeuden kannalta hyvinkin merkittävästä aiheesta eli sinisestä repusta. Toki sen sisällöllä oli merkitystä tämän minun reissun onnistumisen kannalta, koska vaellus ilman niitä tavaroita ei tietenkään onnistu. Ei ihan rentouttavin loman aloitus.

Onneksi olin älynnyt ottaa paperit, henkilökohtaiset tavarat ja vähän vaatetta käsimatkatavaroihin sekä vaelluskengät jalkaan. Niitä ei oikein voi tässä vaiheessa reissua mennä kaupasta ostamaan. Pari päivää pärjään näinkin.

Juna-asemalla menin infoon ja näytin netistä jo muutama kuukausi sitten ostamaani junalippua. ”Raide 5 klo 12:35” oli vastaus. Tällainen mykän suomalaisasiakkaan ja ytimekkäästi asiansa ilmaisevan asiakaspalvelijan kohtaaminen näyteltiin siis Innsbruckin juna-asemalla. Oli varmaankin Kaurismäki-fani. Ostin Mäkkäristä kolme juustohampparia ja juoman, jotka juuri ehdin syödä laiturilla ennen junan saapumista.

Siisti juna, konnaria ei näkynyt. Reilu puoli tuntia Jenbachiin, jossa junan vaihto. Satoi vettä. Laakson perälle Mayrhofeniin kulkeva juna oli sympaattisen kokoinen kevytversio. Matkustajia tuli ja meni pieniltä asemilta ja matka taittui verkkaisesti. Lapsiperheitä näytti olevan paljon liikkeellä. Tunnelma oli uneliaan rauhallinen, mihin varmaan vaikutti sateinen ja sumuinen sää. Vuorten huippuja ei näkynyt sumun seasta. Tuli mieleen, että mitenköhän tuolla ylhäällä vaelletaan, vaikka repun ajoissa saisinkin.

Mayrhofenissa etsin turisti-infon ja kerroin, että seuraavana päivänä oli tarkoitus aloittaa vaellus Berliner Höhenweg -reitillä. Kysyin, milloin viimeinen hissi ylös lähtee ja

kannattako lähteä yläasemalta kävelemään noin parin tunnin matka Edel-Hüttelle? Kerroin, että olin tehnyt sinne tälle illalle varauksen ja seuraavaksi päiväksi oli varaus jo seuraavalle majalle. Vastaus oli selkeä: Hissi kulkee kyllä puoli viiteen saakka, mutta ei kannata lähteä, jos ei ole pakko. Selitykseksi hän näytti seinän kuvaruudusta live-kuvaa yläasemalta. Kuvassa näkyi vain sumua ja vesisadetta. Ok, tämä selvä, tänään ei taida onnistua vaelluksen aloitus, kuten olin suunnitellut. Samaan lopputulokseen olin päätynyt alustavasti itsekini, mutta aina on hyvä saada alkuasukkaan mielipide.

Huomenna sää olisi jo paljon parempi. Tässä oli kuitenkin se ongelma, että jos aloittaisin reitillä päivän myöhemmin, kaikki varaukseni majoille siitä eteenpäin olisivat pielessä. Kysyinkin, onko mitään mahdollisuutta aloittaa huomenna suoraan toiselta majalta eli Kasseler Hütteltä. Olin junassa tutkinut karttaa tältä varalta ja huomannut, että tämä seuraava maja on ylhäällä laakson perällä ja että laaksoon menee aika pitkälle autotie. Kartan mukaan laaksosta näytti kulkevan polku ylös majalle. Tämä nuori mies turisti-infossa ymmärsi heti, mitä ajoin takaa. Kyllä vaan, sinne pääsee bussilla, tässä aikataulut. Nousu reitille on täysin mahdollista. Tämähän kuulosti hyvältä! Ensimmäinen hyvä uutinen tänään.

Sitten jäikin kysyttäväksi enää, missä täällä voisi tänään yöpyä. Kriteerinä olisi sijainti Mayrhofenin keskustassa, aamupala ja mahdollisimman alhainen hinta. Sain pari vaihtoehtoa, toinen maksaisi 49 euroa ja toinen 51 euroa. Kysyin, mikä ero niillä on. Ei oikein mitään, hän sanoi ja tarkisti vielä. Onkin yksi ero, toisessa on parveke. Parveke Mayrhofenin alppimaisemissa, ehdottomasti se. Hän näytti vielä antamastaan kylän kartasta, missä hotelli sijaitsee. Kiitin erittäin hyvästä palvelusta. Olisivatpa kaikki asiakaspalvelussa työskentelevät hänenlaisiaan.

Kävelin sateisen kylän läpi hotellille, jossa oli ystävällinen vastaanotto. Huone oli puupaneloitu ja oikein viihtyisä. Soitin kuljetusfirmaan, että voivat toimittaa repun tähän hotelliin.

Lähetin myös viestin kotiin: ”Hyviä ja huonoja uutisia. Hyvät: auto-lentokone-lentokone-bussi-juna-juna -matkan jälkeen olen perillä Mayrhofenissa. Huonot: reppu ei.” Itse asiassa repun viivästymisellä ei ollut enää merkitystä, kun sää osoittautui täällä niin huonoksi. Tuskinpa olisin lähtenyt majalle, vaikka repun kanssa ei olisi ollutkaan tätä sählyystä. Ukkonen paukkui ja alkoi sataa ihan maahan asti. Otin puolen tunnin unet. Teki hyvää.

Lähdin katselemaan kylää. Kylän raitilla näin ruokakaupan ja päätin ostaa eväitä illaksi ja huomiseksi. Kaupassa törmäsin kulttuurishokkiin. Siellä nimittäin myytiin myös muuten kuin käymisteitse valmistettua ja jopa yli 4,5 prosentista alkoholia, voitteko kuvitella. Ja silti onnistuin ostamaan vain leipää, juustoa, jogurttia, makkaraa ja vettä. Tai niin ainakin kuvittelin, kunnes pääsin kassalle, jossa sorruin. Heräteostoksena mukaan lähti myös 2 cl:n minipullo yrttiviinaa. Näin on heikko luonne. Ei muuta kuin kaikki rajoitukset päälle vaan, ankarimman mukaan. Minua pitäisi suojella tällaiselta!

Kun sade yltyi, palasin takaisin hotellille syömään ostamiani eväitä. Selailin tv-kanavia ja aloin lukea kentältä ostamaani kirjaa. Tuolloin ovelle koputettiin. Herr Korhonen, teidän laukunne on saapunut. Tunsin itseni vähintään kuninkaalliseksi tuollaisesta herroittelusta. Kävin alakerrassa kuittaamassa repun vastaanotetuksi.

Pyysin samalla wifin salasanan. Tässä on mullistava muutos edellisvuosien vaelluksiin. Meitsi on - jo vuonna 2017! -

löytänyt mobiili-internettiin ja feisbuukkiin. Tätähän minä vähän edellisessä kirjassani ennakoin. Saapa nähdä, miten matkanteko muuttuu aiempiin vuosiin nähden. Alkukesästä tehdyllä reissulla Sloveniaan jo huomasin, että tulee kommentoitua matkaa enemmän Suomeen päin. Aiemmin olin vain lähettänyt joillekin tutuille tekstareita ja kuvia, mutta nyt saattoi tehdä ns. päivityksiä pitkin matkaa.

On ollut mielenkiintoinen kokemus tuo facebook. Luulin, että olin vihonviimeinen henkilö, joka ei ole siihen liittynyt, mutta yllätyin. Myöskään suuri osa kavereistani ei ollut siellä ja nekin, jotka olivat, eivät kovin paljon päivityksiä tehneet. Itse olen yllätyksekseni pitänyt tuota sovellusta varsin hyvänä keksintönä. Siellä on esimerkiksi vaellus-ryhmä, jonka kautta saa nähdä satojen ihmisten kokemuksia eri vaellusreiteiltä, lähinnä Suomesta. Jo sen vuoksi kannatti liittyä.

Alkukesästä tehdyllä Slovenian reissulla tässä oli vielä sellainen lisä, että pystyin aika hyvin vinkkaamaan hyviä ja ei niin kiinnostavia kohteita yhdelle tutulle, joka oli tekemässä paria viikkoa myöhemmin saman kierroksen kuin me (Ljubljana-Kranska Gora-Piran). Kyllä tuo tiedon jakamisen kannalta on hyvä systeemi, vaikka toki suurin osa postauksista ei niin kovin informatiivisia olekaan. Tai mistäpä minä tiedän, ehkä jotakuta oikeasti kiinnostaa, mitä joku on tehnyt tänään ruoksi. Epäilen kyllä. Eipä silti, itsekin laitan päivityksen jostain futispelistä. Paljonkohan siinäkään on järkeä. Toisaalta, pitääkö kaikessa ollakaan.

Kirjoittelin hotellihuoneessa nämä stoorit ylös. Kun sade laantui, lähdin uudelleen kylälle. Kävelin kylän yläosaan, josta lähtevät hissit laaksoa reunustavien jyrkkien rinteiden huipuille. Hissiaseman lähellä totesin, että onpas jotenkin tutun näköinen paikka ja hotelli. Muistin, että tuossahan oltiin pojan ja isäni kanssa yötä joitakin vuosia sitten. Tarkalleen

ottaen vuonna 2011, kun kierrettiin autolla eri puolilla Tirolia. Olipahan vaan sekin hyvä reissu. Poika oli tuolloin 9-vuotiaana jo kolmannella vuoristovaellusreissullaan. Täällä Zillertalissa ei tuolloin vaellettu, mutta käytiin lähellä sijaitsevassa Tuxertalissa, jossa pääsee hissillä ylös yli 3200 metriin jäätikölle. Siellä käytiin jääluolassa. Eksoottinen kokemus, en suosittele ahtaan paikan kammoisille. Piti kokeilla myös laskettelua, kun rinne oli auki kesäkuussa. Mukavia muistoja.

Kiertelin kylää, vaikka edelleen satoi jonkin verran. Päädyin lopulta hotellini lähelle Mo's cafe & music room -nimiseen ravintolaan. Viihtyisä paikka. Tähän arvioon tosin saattaa vaikuttaa se, että isolta screeniltä sattui juuri tulemaan Bundesliigan ensimmäisen kierroksen ottelu Dortmund-Schalke. Dortmund vaikutti vahvalta. Söin pastaa ja otin pullollisen Zillertal-merkkistä olutta. Ihan siis puhtaasti lähiruoaan (juoman) suosimisesta oli tietysti kyse, Zillerin laaksossa kun ollaan. Hintaa ruokailulle kertyi kahvin kanssa 16 euroa.

Tulin takaisin hotellille, jossa talon rouva tarjosi yllättäen snapsin. Olisi tarjonnut enemmänkin (jotain päärynä-hunajaviinaa), mutta ei nyt sentään. Hyvä tyyppi, juteltiin kaikenlaista. Täytin samalla hotelliin kirjautumisen lomakkeet. Ihmeellistä, että näitä täällä edelleen täytellään ja vielä kalkkeeripaperille. Kysyttiin esimerkiksi ammattiani. Mitähän ja kukahan silläkin tiedolla jotain tekee. Kumma, kun ei uskonnollista vakaumusta tarvinnut selvittää.

Huoneessa katselin tv:tä, jossa oli varmaan toistasataa kanavaa. Hyvin koukuttava vaikutus, kun on yksin eikä mitään varsinaista tekemistä. Järjestelin tavaroita reppuun. Tänne tullessa oli mukana pojan vanha olkalaukku käsimatkatavaroita varten. Se oli jo vähän rikki ja juuri sopiva

tähän tarkoitukseen eli pois heitettäväksi tämän päivän jälkeen. Vaiherikas matkapäivä, vaikka vuorille ei vielä päästykään.

On ollut näissä kirjoissa tapana selvittää kustannuksia, kun olen arvellut, että joku matkaansa suunnitteleva voi pitää tietoja hyödyllisenä. Tämän päivän kustannukset olivat: bussilippu 3 e, junaliput 16 e, ruoka 36 e (Mäkkäri, ruokakauppa ja ravintola), hotelli 51 e, kirjat matkalukemiseksi 26 e ja vesipullo 3 e eli 135 euroa. Lisäksi menopaluu lentolippu 390 e (josta vaihtomahdollisuus 35 e ja matkatavaroiden erillismaksu 65 e). Matkakustannukset ensimmäisen päivän jälkeen olivat siis yhteensä 525 euroa.

Koska matkan käytännön suunnittelu saattaa kiinnostaa lukijaa, tässä hieman selvitystä siitä, miten itse toimin. Alkuvuodesta tutkin netistä reittejä ja päätän mihin lähteä. Siihen vaikuttaa pitkälti se, mihin on saatavilla englanninkielinen reittikuvaus ja tietysti se, mikä kohde kiinnostaa. Kun olen päättänyt kohteen, tilaan reittikuvauksen netistä, tässä tapauksessa edellä mainitun Ciceronen kirjan. Reittikuvauksesta ilmenee yleensä, mitä karttoja kannattaa ostaa. Myös kartat tilaan netistä. Oppaille ja kartoille kertyi tässä tapauksessa hintaa noin 50 euroa. Tutkin ne ja mietin koko reitille tarvittavien päivien määrän. Lisään siihen muutaman päivän siirtymiin ja ennakoimattomiin, kuten säästä johtuviin, viivästyksiin.

Tämän jälkeen pitää päättää, milloin lähden. Tämä ratkeaa tietysti sen mukaan, milloin lomaa voi pitää. On jokin aikahaarukka, johon reissu mahtuu. Kun reissun ajankohta on viikon tarkkuudella tiedossa, tarkistan, onko saatavissa lentoja siten, että tuo suunniteltu määrä päiviä jää lentojen väliin.

Kun mahdollisen menolennon ajankohta on tiedossa, lähetän reitin ensimmäiselle majalle sähköpostin, jossa kysyn, voiko siellä yöpyä silloin ja silloin. Yleensä aina mahtuu, kun on tarpeeksi aikaisin liikkeellä. Kannattaa olla minua fiksumpi ja olla yrittämättä aloittaa vaellusta jo lentopäivänä... Eli ensimmäinen varaus vasta lentoa seuraavalle päivälle, jos ei ole täyttä varmuutta siitä, että ehtii majalle samana päivänä. Toisaalta varman päälle pelaamisessa menee yksi lomapäivä. Elämä on valintoja.

Sitten lähetän postia seuraavalle majalle seuraavan päivän yöpymisestä ja niin edelleen. Majojen sähköpostiosoitteet löytyvät googlaamalla majan nimen. Majojen nimet puolestaan löytyvät reittioppaasta. Yleensä varaukseen riittää sähköposti, ainakin kun ei ole varaamassa huonetta, vaan punkan yhteismajoituksesta. Tällä reitillä Olpererhütte ja Friesenberghaus vaativat lisäksi 10 euron varausmaksun.

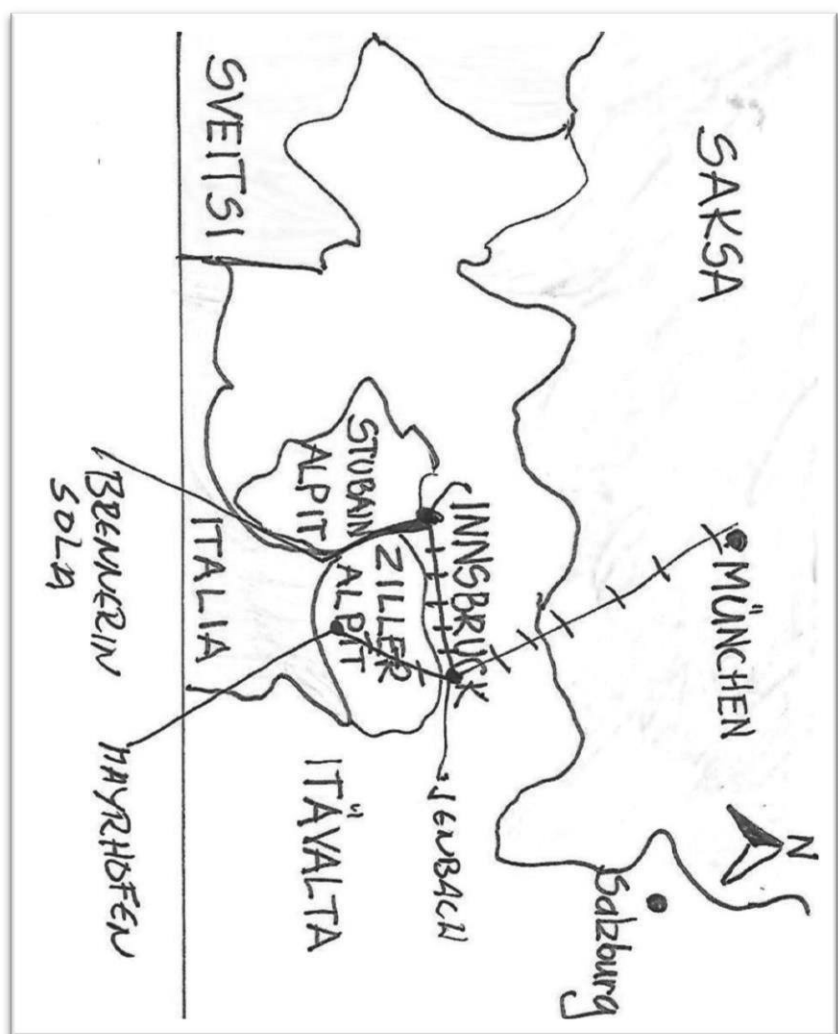
Täytyy selvyiden vuoksi todeta, että en aina tee varauksia reitin kaikille majoille, vaan useilla reissuilla olen luottanut siihen, että kyllä sieltä aina yksi paikka löytyy. Yksin reissaamisessa on tämä etu, ottavat helpommin yhden ylimääräisen kuin ryhmän, jos on täyttä. Muutaman kerran olen nukkunut majan lattialla, ns. hätämajoituksessa. Eli reissua ei kannata jättää tekemättä, vaikka joka ikistä yöpymistä ei saa etukäteen varmistettua.

Kun on suurin piirtein varmaa, että majoitus koko reitille onnistuu, ostan lennot. Joillekin reissuille, kuten tälle, olen ostanut joustavan lentolipun, jossa päiväyksiä voi muuttaa. Kokemukseni mukaan matkan aikana paluulennon muuttaminen on kuitenkin hyvin vaikeaa, kun koneet ovat täynnä eikä muutos onnistu juuri koskaan ilman merkittäviä lisäkustannuksia, eli maksaa helposti turhasta. Joustavassa lipussa on kuitenkin se hyvä puoli, että jos ennen reissua käy

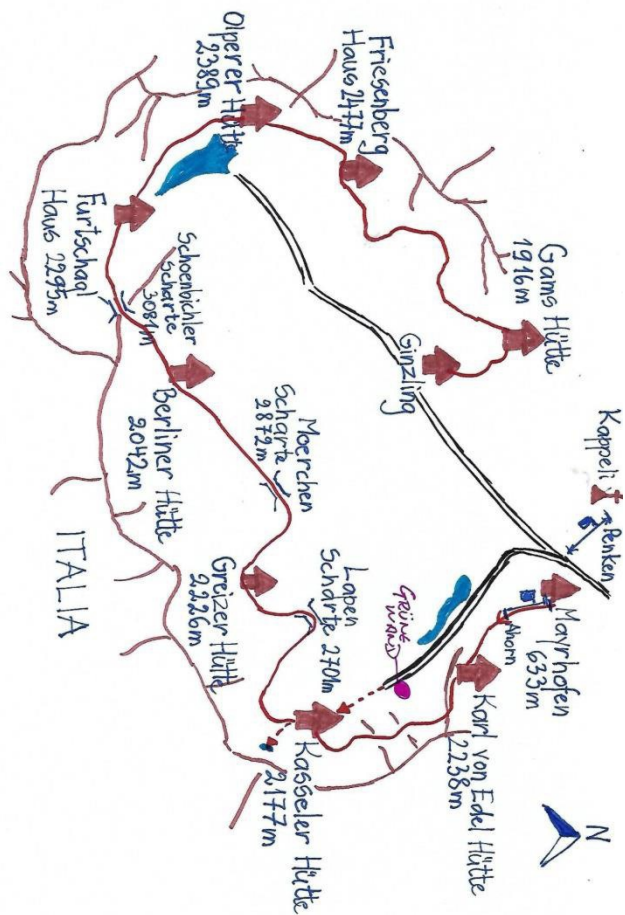
ilmi, ettei suunniteltu ajankohta ylipäättään sovi, voi koko matkaa yrittää siirtää. Siinä mielessä lisähinta voi olla perusteltu suhteessa lennä tai revi -tyyppisiin lippuihin. Tälle reissulle ostin myös menomatkan junalipun, joka tuskin oli kuitenkaan tarpeen. Tilaa näytti olevan.

Toki tämän kaiken voi välttää käyttämällä matkatoimistoa tai matkanjärjestäjää. Esimerkiksi Mayrhofenissa ja varmaan myös netissä on matkatoimistoja, jotka voivat varata kaikki majat ja lennotkin valmiiksi kerralla. En tiedä paljonko tällainen maksaa. Matkanjärjestäjän kanssa asioidessa saa bonuksena myös ilon matkustaa ryhmän kanssa. Niissäkin on puolensa, mutta itse olen tykännyt näistä omatoimilomista. Tuo selvittely on itselleni jo osa matkaa. Siinä tulee samalla tutustuttua kohteeseen paremmin, mikä on erityisen tarpeellista tällaisilla solo-reissuilla. Olipa sitten kyseessä matkatoimiston, matkanjärjestäjän tai itsensä järjestämä matka, yhteistä näille kaikille on se, että ongelmista voi syyttää matkanjärjestäjää. Tämä pätee erityisesti omatoimilomiin.

Tälle reissulle varauduin vielä siten, että liityin Itävallan Alppikerhoon. Jäsenyydellä sai kaikilta majoilta 10 euron alennuksen majoituksesta per yö. Jäsenyys maksoi noin 60 euroa ja siihen kuuluu varsin kattava tapaturmavakuutus. Kun puolihoito maksaa yleensä noin 50 euroa, on tuo 10 euroa suhteellisen iso alennus. Viikon reissulla tuo jäsenyys jo maksaa itsensä. Mutta alennusta tärkeämpi asia tässä tietysti on mahdollisuus nostaa vaatimattoman pohjoisen pojan itsetuntoa, kun alppimajalla voi esittää paikallisen Alppikerhon kortin...

Berliner Höhenweg

Tervetuloa nojatuolimatkalles Itävallan vuoristoon!

Matkakertomuksen kirjoittajalla on jo yli kymmenen vuoden ajan ollut tapana käydä kerran vuodessa pidemmällä majalta majalle vaelluksella vuoristossa. Niitä on tullut tehtyä Sveitsin, Ranskan ja Italian Alpeilla, Puolassa ja Slovakiassa Tatralla sekä Ranskan Pyreneillä. Itävallassa vaellukset olivat kuitenkin jääneet vain päivävaelluksisiin. Oli siis korkea aika korjata tämä puute ja lähteä pidemmälle vaellukselle tuohon perinteikkääseen Alppimaahan.

Kohteeksi valikoitui Mayrhofenista lähtevä Zillerin laaksoa kiertävä Berliner Höhenweg ja Stubain laakson Stubaijer Höhenweg. Molemmat ovat reilun viikon pituisia kierroksia, joilla majoitutaan vuoristomajoissa 2000-2500 metrin korkeudessa. Reitit kulkevat 2000-3000 metrin korkeudessa ja korkein kohta on 3088 metrissä. Matkaa tuli taitettua yli 100 kilometriä ja korkeusmetrejä noustua ja laskeuduttua yli 10 000.

Kirjassa kuvataan, minkälaista omatoimisesti suunniteltu ja toteutettu majalta majalle vaellus käytännössä on. Vaeltajan jakamista kokemuksista on hyötyä sekä juuri näihin kohteisiin lähdössä oleville että yleisemminkin vaelluksista ja matkailusta kiinnostuneille. Reitti ja muut faktat ovat toki tärkeitä ja niitä tässä kirjassa kuvataan, mutta tärkeämpiä ovat kuitenkin kokemukset. Niitähän matkoille lähdetään hakemaan. Kyseessä ei siis ole yksityiskohtainen tietokirja tai uuvuttavan tarkka reittikuvaus vaan tarinointi matkalla eteen tulevista yllättävistäkin tilanteista ja niiden pohdiskelu humoristiseen ja itseironiseen tyyliin.

Kirjassa on yli 80 värivalokuvaa maisemiltaan upeilta reiteiltä. Tässä siis kirjoittajan järjestyksessään jo viides vuoristovaelluksia kuvaava kirja, bitte schön. Hyvää matkaa!

